

การใช้กิจกรรมการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ
และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
USING OF COMMUNICATIVE ACTIVITIES TO DEVELOP ENGLISH
LISTENING-SPEAKING SKILLS AND SELF-CONFIDENCE OF
MATHAYOM SUKSA 3 STUDENTS

ชญานิน พันธุ์ศรีสุวรรณ^{1*} และนิธิดา อติภัทรนันท์²
Chayanin Phansrisuwan^{1*} and Nitida Adipattaranan²

^{1,2}คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

^{1,2}Faculty of Education, Chiang Mai University, Chiang Mai 50200, Thailand

*Corresponding Author, E-mail: chnnfarm@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 หลังจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร 2) เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 ก่อนและหลังจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 โรงเรียนวมินทราชูทิศ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ (อ23102) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 39 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแผนการสอนที่ใช้กิจกรรมการสื่อสาร จำนวน 7 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบประเมินทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ

ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้

1. ผลการศึกษาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร พบว่า นักเรียนมีทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60
2. ผลการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเอง พบว่า นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น โดยพัฒนาจากระดับคุณภาพปานกลางเป็นระดับคุณภาพดี

คำสำคัญ: กิจกรรมการสื่อสาร ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ ความเชื่อมั่นในตนเอง

Abstract

The purposes of this research were: 1) to investigate the English Listening-Speaking abilities of the target group during being taught using communicative activities, and 2) to compare self-confidence before and after learning being taught by communicative activities. The target group of this research was 39 Mathayomsuksa 3/2 students enrolled in English (E23102) during

the second semester of the academic year 2015 at Nawamindarajudis Payap School, Muang, Chiang Mai Province. The research instruments consisted of seven lesson plans and a listening-speaking abilities assessment form and self-confidence evaluation form. The data obtained were analyzed for mean, standard deviation and percentage.

Research findings were as follows:

1. The students' English listening-speaking abilities passed the pre-set criterion at 60 percent.
2. The students' self-confidence increased from an average level to a high level.

Keywords: Communicative Activities, English Listening-Speaking Abilities, Self Confidence

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษถือเป็นเครื่องมือทางการสื่อสารที่มีบทบาทอย่างยิ่งในโลกปัจจุบัน และเป็นภาษาต่างประเทศที่ใช้กันอย่างแพร่หลายมากที่สุด ทั้งในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการเข้าถึงแหล่งความรู้ในการสืบค้นข้อมูล จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องส่งเสริมให้คนไทยเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับที่สามารถสื่อสารได้ เพื่อเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ รวมถึงการเจรจาต่อรอง ด้านเศรษฐกิจและสังคมในเวทีสากล

แม้ว่าการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีการสอนมาเป็นเวลาหลายสิบปี แต่ก็ยังไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร อาจเป็นเพราะผู้เรียนไม่เห็นประโยชน์ของภาษาอังกฤษหรือไม่มีโอกาสนำไปใช้จริง ซึ่ง Office of the Basic Education Commission (2014) ชี้ให้เห็นว่าระดับความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทยยังอยู่ในระดับที่ต่ำมาก จำเป็นต้องเร่งพัฒนาโดยการปรับจุดเน้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้เป็นไปตามธรรมชาติของการเรียนรู้ โดยเน้นการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการเรียนรู้อังกฤษของ Sriyotha (2012, p. 1) ที่นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านการเรียนภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมากที่สุด เป็นเพราะนักเรียนมีพื้นฐานความรู้ภาษาอังกฤษน้อย ผู้เรียนไม่กล้าพูด ไม่กล้าแสดงออก ไม่เห็นความสำคัญของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ และมีทักษะการพูด ฟัง อ่าน เขียน ภาษาอังกฤษน้อย จึงทำให้เป็นปัญหาต่อการเรียนรู้อังกฤษ ด้วยเหตุนี้การศึกษาไทยจึงมุ่งเน้นและพัฒนาให้นักเรียนให้มีศักยภาพในด้านการสื่อสาร คือ เน้นในด้านการฟังและพูดมากขึ้น ให้ความรู้ภาษาอังกฤษเพื่อให้มีศักยภาพเพียงพอในการไปทำงานต่างประเทศได้ สอดคล้องกับนโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของ Office of the Basic Education Commission (2014, p. 1) โดยปรับการเรียนการสอนจากการเน้นไวยากรณ์มาเป็นเน้นการสื่อสารเริ่มจากการฟัง ตามด้วยการพูด การอ่านและการเขียนตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับ Bowen and Hilferty (1985, p. 73) กล่าวว่า การเรียนรู้ทางทักษะภาษาของผู้เรียนภาษาที่สอง คือ ทักษะการฟังมาเป็นอันดับแรกและอันดับสอง คือ ทักษะการพูด จากนั้นจึงตามด้วยทักษะการอ่านและการเขียน สอดคล้องกับ Nation and Newton (2009) ที่กล่าวว่า ทักษะการฟัง พูดมีความสำคัญเป็นทักษะแรกสำหรับผู้เรียนภาษาที่สอง

ปัญหาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 โรงเรียนนวมินทราชูทิศ คือ มีความรู้ด้านไวยากรณ์แต่ไม่สามารถนำไปใช้ ขาดทักษะ พูดติดขัด ไม่สามารถพูดตอบโต้ได้อย่างเป็นธรรมชาติเพราะผู้เรียนกลัว ขาดความมั่นใจ และไม่กล้านำสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปประยุกต์ใช้ สาเหตุอีกประการหนึ่ง คือ กิจกรรมการเรียนการสอนไม่เอื้อต่อความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเท่าที่ควร หากนักเรียนได้รับ

การส่งเสริมให้พัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษจากเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของผู้เรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารจะส่งผลให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียนมากขึ้น เนื่องจากการสอนที่ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่ได้เรียนมาประยุกต์ใช้ กิจกรรมรูปแบบของการสอนที่หลากหลายทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับผู้อื่น ไม่ถือว่าข้อผิดพลาดเป็นสิ่งที่สำคัญซึ่งช่วยให้ผู้เรียนมีความกล้าในการใช้ภาษาในการสื่อสารมากขึ้นซึ่งสอดคล้องกับ Brown (1994) ที่ได้กล่าวไว้ว่าเหตุผลที่ผู้เรียนภาษาที่สองไม่ประสบความสำเร็จในการพูดภาษาที่สองขึ้นอยู่กับหลายปัจจัยด้วยกัน เช่นการกลัวว่าจะพูดผิด กลัวเสียหน้า

กิจกรรมการสื่อสารอยู่ภายใต้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching: CLT) ซึ่งมาจากหลายแนวคิดผสมผสานกันของนักภาษาศาสตร์ Richards and Rodgers (1986, p. 129) ได้กล่าวว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคือการเชื่อมโยงผู้เรียนให้ใช้ความรู้โครงสร้างไวยากรณ์ผ่านสถานการณ์การสื่อสารต่างๆ โดยไม่ได้สอนไวยากรณ์แยก สร้างบรรยากาศในห้องเรียนให้เกิดการปฏิสัมพันธ์กัน เจรจาต่อรองแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างกัน ผ่านกิจกรรมต่างๆ เช่น การเจรจาต่อรองแลกเปลี่ยนความคิดเห็น กิจกรรมการแก้ปัญหา การตัดสินใจ การแบ่งปันข้อมูล รวมถึงการแสดงบทบาทสมมติ ซึ่งสอดคล้องกับ Widdowson (as cited in Larsen-Freeman, 2000, p. 121) ได้กล่าวไว้ว่า เหตุผลที่นำแนวทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมาใช้นั้นมีเหตุผลมาจากการที่ผู้เรียนสามารถผลิตประโยคที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ในชั้นเรียนได้เป็นอย่างดี แต่ก็ยังไม่สามารถที่จะนำความรู้ทางตัวภาษาที่ได้เรียนนั้นไปใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างเหมาะสม ถูกต้องตามบริบท ที่เป็นเช่นนั้นเนื่องมาจากการรู้ถึงกฎในตัวภาษาของผู้เรียนนั้นยังไม่เพียงพอต่อการใช้ภาษาในสถานการณ์จริงนั่นเอง ซึ่งสอดคล้องกับ Ellis (1944, p.39) การจัดกิจกรรมในชั้นเรียนเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นการเตรียมความพร้อมกับการพูดในสถานการณ์จริงเพื่อให้เกิดความมั่นใจในการพูดภาษาอังกฤษ อีกทั้งยังช่วยสร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและช่วยพัฒนาให้การเรียนภาษาอังกฤษเป็นไปในทางที่ดีขึ้น

Littlewood (1988, p. 20) ได้แบ่งกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารออกเป็น 2 ประเภท คือ กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ (Functional Communication Activities) และกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม (Social Interaction Activities) กิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ หมายถึง กิจกรรมที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยผู้เรียนต้องพยายามใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายให้ได้มากที่สุด ผู้สอนต้องกำหนดสถานการณ์ให้ผู้เรียนพยายามใช้ภาษาเพื่อหาข้อมูลที่ตนเองขาดหายไป หรือแก้ปัญหาอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูล เป็นต้น และกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการปฏิสัมพันธ์ในสังคม เป็นกิจกรรมที่คล้ายกับกิจกรรมการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามวัตถุประสงค์ คือ มุ่งให้ผู้เรียนใช้ภาษาเป็นสื่อในการทำกิจกรรมให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ แต่กิจกรรมประเภทนี้จะกำหนดสถานการณ์และบทบาทของผู้เรียนไว้ด้วย ดังนั้น นอกจากผู้เรียนจะเลือกใช้ภาษาตามจุดประสงค์ที่จะสื่อสารแล้ว ผู้เรียนต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาที่มีความเหมาะสมกับสภาพสังคมหรือสถานการณ์นั้นๆ ด้วย กิจกรรมนี้ช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้อย่างอิสระ เช่น กิจกรรมการแสดงบทบาทสมมติ และกิจกรรมสถานการณ์จำลอง เป็นต้น

มีงานวิจัยหลายงานที่สนับสนุนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เช่น Wang (2006, pp. 56-80) ได้ศึกษาการออกแบบกิจกรรมเพื่อการสื่อสารวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวจีนระดับชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัยของกิง นอร์มอล พบว่า นักศึกษาที่ได้รับการสอนโดยกิจกรรมเพื่อการสื่อสารมีพัฒนาการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยทางสถิติ จากงานวิจัยของ Oradee (2012, p. 4) ผลการวิจัย พบว่า การใช้กิจกรรมการสื่อสาร 3 กิจกรรม ได้แก่ การอภิปราย การแก้ปัญหาและบทบาทสมมติ เพื่อพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนมี

ความสามารถในการพูดสูงขึ้นหลังจากเรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารทั้ง 3 กิจกรรม และนักเรียนมีเจตคติที่สูงขึ้น หลังจากการเรียนด้วย Zhu (2012, p.1) ได้ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้เกมเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียน ระดับมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยปรากฏว่าการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นหนึ่งในวิธีการสอนที่มีประสิทธิภาพมากที่สุดซึ่งสามารถพัฒนาจุดอ่อนของผู้เรียน และการสอนโดยใช้เกมช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสารของนักเรียนอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

กิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ต่างๆ ที่ใกล้เคียงกับชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนเห็นว่าสิ่งที่ได้เรียนมีประโยชน์และสามารถประยุกต์ใช้ได้จริง อีกทั้งยังทำให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นผ่านกิจกรรมที่หลากหลาย และสภาพแวดล้อมที่ผ่อนคลายเอื้อต่อการเรียนรู้ และทำให้นักเรียนมีความมั่นใจในการสื่อสารเนื่องจากไม่ได้เน้นแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนทันที จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจ ศึกษาการใช้กิจกรรมการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียน

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1. เพื่อศึกษาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนในระหว่างเรียนด้วยบทเรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร
2. เพื่อเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนก่อนและหลังจากการเรียน โดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร

ขอบเขตของงานวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/2 โรงเรียนนวมินทราชูทิศพายัพ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 3 (23102) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 39 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ 1) ตัวแปรต้น การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร และ 2) ตัวแปรตาม ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ และความเชื่อมั่นในตนเอง
3. ขอบเขตเนื้อหา เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันซึ่งสอดคล้องกับหลักสูตรปี 2551 ประกอบด้วย 1) การถามเกี่ยวกับทิศทาง 2) การจองร้านอาหารและการสั่งอาหารในร้านอาหาร 3) การเลือกซื้อเสื้อผ้า หรือการหาซื้อของ 4) การตัดสินใจเลือกภาพยนตร์ที่จะดู สถานที่รวมถึงเวลาในการชม 5) การวางแผนสำหรับวันหยุด 6) การจองห้องพักในโรงแรม 7) การวางแผนเกี่ยวกับเทศกาลต่างๆ เช่น คริสตมาส
4. ระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการสอนในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2558 ระหว่างวันที่ 1 พฤศจิกายน 2558 – วันที่ 8 มกราคม 2559 จำนวน 21 คาบ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่
 - 1.1 เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือ แผนการสอนภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 7 แผน แผนละ 3 คาบ คาบละ 50 นาที รวมทั้งหมดเป็น 21 คาบ โดยผู้วิจัย 1) ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ และตัวชี้วัดชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 2) ศึกษาเอกสารและทฤษฎีเกี่ยวกับกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร 3) คัดเลือกเนื้อหาที่น่าสนใจ เหมาะสมกับระดับและความสามารถของผู้เรียน โดยให้สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 4) สร้างขอบข่ายของแผนการสอนซึ่งประกอบด้วย หัวเรื่อง หน้าที่ทางภาษา จุดประสงค์ปลายทาง เนื้อหาและขั้นตอนการเรียนการสอน 5) เขียนแผนการสอน 6) นำแผน

การสอนที่สร้างเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมซึ่งอาจารย์ที่ปรึกษาเสนอให้เรียงลำดับความยากง่ายของแต่ละแผน และผู้วิจัยปรับแก้ตามข้อเสนอแนะ 7) นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน 8) นำแผนการสอนทั้งหมดไปทดลองใช้จริงกับกลุ่มเป้าหมาย

1.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1.2.1 แบบประเมินทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือที่ใช้วัดทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของผู้เรียนในขณะเรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารผ่านกิจกรรมบทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง กิจกรรมการแก้ปัญหา กิจกรรมการตัดสินใจ และกิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่หายไป ผู้วิจัยนำเกณฑ์การประเมินการฟัง-พูด ของ Aksaranugraha (1989) มาปรับให้เหมาะกับระดับของผู้เรียน ซึ่งประกอบด้วยเกณฑ์ดังต่อไปนี้ 1) ความถูกต้องของการใช้ภาษา 2) ความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา 3) ความพยายามในการสื่อสาร และ 4) ปริมาณข้อความการสื่อสาร และทำการประเมินในคาบเรียนที่ 3, 6, 9, 12, 15, 18 และ 21 รวมทั้งสิ้น 7 ครั้ง จากนั้นนำคะแนนแต่ละด้านมารวมกัน (คะแนนเต็ม 20) แล้วนำมาคิดเป็นร้อยละ ซึ่งผู้เรียนจะต้องผ่านเกณฑ์การประเมินร้อยละ 60 ตามเกณฑ์คะแนนความสามารถในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของกรมวิชาการและมาตรฐานการศึกษา ซึ่งช่วงคะแนนความสามารถในการฟัง-พูด มีความหมายของช่วงคะแนน ดังต่อไปนี้

ร้อยละ	ระดับคุณภาพ
80 – 100	ดีเยี่ยม
70 - 79	ดี
60 - 69	ดีพอใช้
0 - 60	ไม่ผ่าน

1.2.2 แบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้วิจัยปรับแก้มาจากแบบวัดความเชื่อมั่นในตนเอง โดยถามเกี่ยวกับความรู้สึก และความเห็นต่างๆและตลอดจนการทำงานร่วมกับเพื่อนเป็นคู่หรือกลุ่มในการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่แสดงถึงการมีความเชื่อมั่นในตนเอง โดยแบบวัดมี จำนวน 1 ชุด ประกอบด้วยข้อคำถามจำนวน 20 ข้อ ซึ่งผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 3 หัวข้อ ดังต่อไปนี้ 1) ความชอบ ความกล้าแสดงออก ความพยายาม ความมั่นใจ 2) ความกระตือรือร้น สนใจฟัง-พูดภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร 3) การมีจุดยืนและค่านิยมเป็นของตนเอง ไม่วิตกกังวลเมื่อทำงานร่วมกันเป็นคู่หรือกลุ่ม ซึ่งค่าเฉลี่ยระดับความเชื่อมั่นอยู่ในระดับต่างๆ ดังนี้

คะแนน	ระดับความเชื่อมั่น
4.50 – 5.00	สูงมาก
3.50 – 4.49	สูง
2.50 – 3.49	ปานกลาง
1.50 – 2.49	ต่ำ
1.00 – 1.49	ต่ำมาก

2. วิธีการดำเนินการวิจัย

การทดลองเพื่อศึกษาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

2.1 ประเมินความเชื่อมั่นในตนเองของกลุ่มเป้าหมายก่อนเรียน

2.2 ดำเนินการทดลองตามแผนการสอน และทำการประเมินทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษระหว่างการสอนแต่ละแผนการสอนในขั้นตอนการสอนขั้นที่สาม (ขั้นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร)

2.3 ประเมินความเชื่อมั่นในตนเองของกลุ่มเป้าหมายหลังเรียน ซึ่งเป็นชุดเดียวกับแบบประเมินความเชื่อมั่นในตนเองก่อนเรียน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.1 หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าร้อยละของคะแนนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษหลังจบการเรียนรู้แต่ละแผนการสอน

3.2 หาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความเชื่อมั่นในตนเองก่อนและหลังการเรียน

สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารเพื่อพัฒนาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษและความเชื่อมั่นในตนเองของกลุ่มเป้าหมาย พบว่า

1. ทักษะการฟัง พูดภาษาอังกฤษของกลุ่มเป้าหมายโดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางและผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ที่กำหนดไว้ ดังนี้

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าร้อยละ และระดับคุณภาพผลของคะแนนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร (นักเรียนจำนวน 39 คน)

การทดสอบครั้งที่	ค่าเฉลี่ย (เต็ม = 20)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ร้อยละ	ระดับคุณภาพ
1	9.95	1.49	49.75	ไม่ผ่าน
2	12.13	1.00	60.65	ปานกลาง
3	13.13	1.22	65.65	ปานกลาง
4	14.00	0.89	70.00	ดี
5	13.74	1.04	68.70	ดี
6	14.47	0.99	73.70	ดี
7	15.58	0.98	66.59	ดี
ค่าเฉลี่ยรวม	13.32	1.08	66.59	ปานกลาง

จากตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ยของคะแนนทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ทั้ง 7 แผนการเรียน เท่ากับ 13.32 มีส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.08 ค่าร้อยละเท่ากับ 66.59 มีระดับคุณภาพปานกลาง ซึ่งผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามที่ตั้งไว้

2. ผลการเปรียบเทียบค่าความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนก่อนและหลังจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร ดังนี้

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนก่อนและหลังจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร

ผลการประเมิน	ค่าเฉลี่ย (เต็ม = 5)	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน	ระดับความเชื่อมั่น
ก่อนการเรียนรู้	2.83	0.96	ปานกลาง
หลังการเรียนรู้	3.97	0.81	สูง

จากตาราง 2 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองก่อนการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารเท่ากับ 2.83 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.96 มีระดับความเชื่อมั่นตนเองอยู่ระดับปานกลางและค่าเฉลี่ยของคะแนนความเชื่อมั่นในตนเองหลังการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสื่อสารเท่ากับ 3.97 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.81 มีระดับความเชื่อมั่นในตนเองอยู่ระดับสูง สรุปได้ว่านักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงขึ้นหลังจากการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผล

1. ผลการศึกษาทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร พบว่า นักเรียนมีทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากิจกรรมการสื่อสารสามารถพัฒนาทักษะการฟัง-พูดของผู้เรียนได้ ซึ่งสามารถอภิปรายได้ ดังนี้

ประการแรกเนื้อหาที่เรียนเป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน ทำให้นักเรียนมีความสนใจทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากขึ้น ซึ่งเนื้อหาที่ใช้นั้นผู้วิจัยได้ศึกษาหนังสือ และสอดคล้องตามหลักสูตรการศึกษาแกนกลาง ปี พ.ศ. 2551 โดยคำนึงถึงหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับนักเรียนมากที่สุดตลอดจนการเลือกสถานการณ์การใช้ภาษาให้เอื้อต่อนักเรียนมากที่สุดด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tantrakul (2012, pp. 30-31) กล่าวว่าเนื้อหาที่สอดคล้องกับชีวิตประจำวัน เหมาะสมกับผู้เรียนส่งผลให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งหากเนื้อหายากเกินจะทำให้ผู้เรียนท้อแท้ หรือยอมแพ้เพราะทำแล้วล้มเหลว ซึ่งสอดคล้องกับ Munby (1982) กล่าวว่าผู้สร้างหลักสูตรเนื้อหา จำเป็นต้องคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนว่าต้องการใช้ภาษาเพื่อประโยชน์อะไรและมีความจำเป็นใช้ทักษะทางภาษาในด้านใดบ้าง และยังสอดคล้องกับ Morrow (1981, pp. 59-66) กล่าวว่า ผู้เรียนควรรู้ที่กำลังเรียนอะไร เรียนเพื่ออะไร ซึ่งการรู้จุดประสงค์เนื้อหาในการเรียนที่ชัดเจนจะส่งผลให้การเรียนบรรลุเป้าหมายได้

ประการที่สอง ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาและแต่ละขั้นตอนการสอนเป็นไปอย่างมีระบบเนื่องจากผู้เรียนได้ฝึกการฟังพูดจากเจ้าของภาษาก่อน และหลังจากนั้นจะมีการฝึกซ้ำเรื่อยๆ กับกลุ่มใหญ่ กลุ่มย่อยและกับคู่สนทนาของตนเอง ด้วยเหตุนี้ผู้เรียนจึงสามารถนำความรู้ทางภาษาด้านต่างๆ เช่น เสียง ศัพท์ โครงสร้าง มาใช้ประกอบกันเพื่อใช้ในการสื่อความหมายได้ตามที่ต้องการและเพื่อสื่อความหมายจริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับ Littlewood (1998, pp. 85-89) กล่าวว่า ผู้สอนควรฝึกให้ผู้เรียนพูดบทสนทนาสถานการณ์ต่างๆ และพูดตาม หลังจากนั้นให้ฝึกโดยใช้กิจกรรมการสื่อสารเพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ใช้สื่อความหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ประการที่สาม กิจกรรมการสื่อสารช่วยให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษามากขึ้น เพราะผ่านการทำกิจกรรมต่างๆ ที่หลากหลาย เช่น บทบาทสมมติ การแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน เกมการสื่อสาร การแก้ปัญหาตามสถานการณ์ต่างๆ รวมถึงสถานการณ์จำลองทำให้ผู้เรียนมีอิสระในการใช้ภาษามากขึ้น ตลอดจนเป็น

การกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษาหรือรูปแบบภาษาที่เรียนมาใช้ในการสื่อสารกับเพื่อนมากขึ้น ทำให้ผู้เรียนเล็งเห็นถึงผลประโยชน์และความสำคัญของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารที่สามารถนำมาใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Boonchum (2007, p. 72) กล่าวว่า ว่ากิจกรรมการสื่อสารทำให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจ เพราะทำให้ผู้เรียนเห็นถึงการเรียนที่สามารถนำไปต่อยอดและใช้จริงได้กับชีวิตประจำวัน สอดคล้องกับ Kanjunda (2003, p. 3) กล่าวถึงข้อดีของกิจกรรมการสื่อสารว่าเน้นกิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษาอย่างมีความหมาย และทำให้ผู้เรียนได้นำมาใช้ในสถานการณ์ที่แตกต่างกันออกไป

ประการสุดท้าย กิจกรรมการสื่อสารช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ในการทำกิจกรรมผู้เรียนจะได้สร้างความสัมพันธ์และความร่วมมือกันระหว่างผู้เรียนด้วยกันและกับผู้สอนซึ่งความสัมพันธ์นี้ก่อให้เกิดบรรยากาศอันดีที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน นักเรียนมีความกล้าแสดงออกมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Pollard and Tann (1996, p. 98) กล่าวว่า บรรยากาศสำหรับการเรียนการสอนที่ดี อารมณ์ที่ดี มีความสุข ทำให้ความสามารถของผู้เรียนมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Domesrifa (2008, pp. 51-52) ที่พบว่า บรรยากาศที่ไม่มี ความกดดัน สบายๆ เป็นเอง ลดความกดดันหรือความเครียด และไม่ทำให้ผู้เรียนกลัวครู ตรงกันข้ามกลับทำให้ผู้เรียนเต็มใจให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมเพราะไม่ทำให้รู้สึกว่าการกำลังถูกสอน อีกทั้งการสื่อสารระหว่างนักเรียนเป็นไปโดยอิสระ ซึ่งเป็นการเรียนที่เน้นความเป็นกันเองในชั้นเรียนไม่ได้สนใจในเรื่องของความถูกต้องหรือไวยากรณ์ โดยผู้สอนจะพยายามส่งเสริมให้ผู้เรียนพยายามฝึกใช้ภาษา และให้เวลากับผู้เรียนในการปรับตัวในการใช้ภาษา ไม่พยายามแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนหากไม่จำเป็นซึ่งจะทำให้ผู้เรียนขาดความมั่นใจ

สรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมการสื่อสารช่วยส่งเสริมให้ทักษะการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมีประสิทธิภาพมากขึ้นหลังจากสอน เนื่องจากกิจกรรมการสื่อสารนั้นเป็นการเรียนรู้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียน ทำให้เรียนแบบมีเป้าหมายมากขึ้น อีกทั้งยังมีขั้นตอนในการสอนอย่างมีระบบ และชัดเจนจึงทำให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนและนำภาษามาประยุกต์ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน และการเรียนภายใต้สภาพแวดล้อมที่ผ่อนคลาย ไม่เครียด โดยครูจะคอยช่วยแนะนำเมื่อนักเรียนเกิดปัญหา แต่นักเรียนจะมีบทบาทสำคัญในการเรียนผ่านการทำกิจกรรมต่างๆร่วมกันเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่ ผ่านสถานการณ์จำลอง แสดงบทบาทสมมติ เล่นเกม กิจกรรมการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน การตัดสินใจ ซึ่งก่อให้เกิดแรงจูงใจแก่ผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบความเชื่อมั่นในการฟังพูดภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองเพิ่มขึ้นหลังจากการเรียนโดยใช้กิจกรรมการสื่อสาร ซึ่งสามารถอธิบายได้ ดังนี้

ประการแรก การเรียนกิจกรรมเพื่อการสื่อสารเป็นกิจกรรมที่ไม่ได้มุ่งเน้นแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนในทันทีทันใดที่ผู้เรียนพูดผิด หรือใช้ประโยคที่ผิดซึ่งสอดคล้องกับ Morrow (1981, pp. 59-66) กล่าวว่า ความผิดพลาดทั้งหลาย ไม่ใช่ความผิดพลาดเสมอไป ควรปล่อยผ่านไปก่อนเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจในการใช้ภาษา ผู้สอนสังเกตเห็นว่าผู้เรียนมีความเพลิดเพลินและสนุกสนานกับการเรียน โดยที่ผู้สอนไม่ได้มุ่งเน้นแก้ไขข้อผิดพลาดหากไม่ได้เป็นข้อผิดพลาดที่รุนแรง เช่น การใช้ไวยากรณ์ต่างๆ ผิด การออกเสียงของคำที่ผิด รวมถึงการเน้นคำต่างๆ ผิด และการเลือกใช้คำศัพท์ที่ไม่เหมาะสม เป็นต้น ซึ่งวิธีนี้ทำให้ผู้เรียนสามารถผ่อนคลาย ไม่เครียด และท้ายคาบของการสอนในชั้นการนำไปใช้ ผู้สอนจะมีการพูดย้อนกลับเกี่ยวกับการพูดของผู้เรียนโดยรวม โดยไม่ได้ชี้เฉพาะถึงข้อผิดพลาดของใครคนหนึ่ง ซึ่งสอดคล้องกับเทคนิคการสอนของ Wiriyachitra (1989, p. 100) ว่าควรสร้างบรรยากาศที่ทำให้ผู้เรียนไม่อายเวลาตอบผิด โดยการไม่มุ่งแก้ไขข้อผิดพลาดผู้เรียนในขณะที่กำลังใช้ภาษา หรืออย่าแสดงความรำคาญเมื่อผู้เรียนตอบผิด ซึ่งจะเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีความกล้าแสดงออกในการใช้ภาษามากยิ่งขึ้น และจะคลายความกังวลเรื่องการใช้ภาษาผิดให้ลดน้อยลงด้วย

ประการที่สอง การเตรียมตัวล่วงหน้าก่อนนำเสนอหน้าชั้นเรียนกับคู่สนทนาของตนเองมีส่วนสำคัญอย่างมากที่ช่วยลดความวิตกกังวลและความเครียด คือผู้เรียนมีโอกาสเตรียมตัวก่อนการพูดจริงหน้าชั้นเรียน ทำให้สามารถลดความตื่นเต้นหน้าชั้นเรียนได้ และส่งผลให้ผู้เรียนมีความมั่นใจสูงขึ้นในการพูดหน้าห้องเรียน ถึงแม้บางที่อาจจะมีพูดตะกุกตะกักและการพูดอาจจะไม่ได้ราบรื่นเท่าที่ควร แต่มีส่วนช่วยเป็นแรงผลักดันให้ผู้เรียนมีความพยายามมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากการทดสอบฟัง-พูดตั้งแต่คาบแรกจนถึงคาบสุดท้ายว่ามีพัฒนาการดีขึ้น เนื่องจากผู้เรียนเริ่มมีความเข้าใจและให้ความสำคัญกับการเตรียมตัวก่อนการฟังพูดหน้าชั้นเรียนมากขึ้น ในช่วงแรกผู้เรียนอาจมีความเขินอาย แต่ผู้สอนพยายามให้ผู้เรียนมีการปรับตัวกับการพูดหน้าชั้นเรียนให้มากที่สุด โดยไม่ผลักผู้เรียนจนกระทั่งผู้เรียนเริ่มมีความคุ้นเคย และจากการทดสอบฟัง พูดทั้งหมด 7 ครั้ง ในงานวิจัยนี้พบว่า ผู้เรียนมีความมั่นใจมากขึ้นหากมีการเตรียมตัวล่วงหน้า

ประการสุดท้าย การเรียนภาษาเพื่อการสื่อสารในรูปแบบที่เน้นการทำกิจกรรมคู่ หรือกิจกรรมกลุ่มย่อยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความกล้าคิด กล้าแสดงออกมากขึ้น เปรียบเสมือนการระดมสมองก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และการทำงานคู่หรืองานกลุ่มย่อยส่งผลให้ผู้เรียนอยู่ในสถานะที่ไม่เครียด เพราะหากได้คุยกับคนเก่ง คนเก่งจะพยายามผลักดันและช่วยให้คนที่เก่งน้อยกว่าสามารถไปถึงเส้นชัยพร้อมๆ กันได้ ซึ่งสอดคล้องกับ Wiriyachitra (1989, pp. 92-95) กล่าวว่า ควรจะมีการจัดกิจกรรมที่ประกอบไปด้วยงานเดี่ยว งานคู่ หรืองานกลุ่มย่อย และกลุ่มใหญ่ หรือกิจกรรมสำหรับทั้งชั้น เพื่อให้ผู้เรียนมีกำลังใจและเรียนรู้ในการช่วยเหลือผู้อื่น และผู้เรียนเองสามารถหนุนใจซึ่งกันและกันได้อีกด้วย การจัดกิจกรรมลักษณะแบบนี้จึงทำให้มีความก้าวหน้าในการฟังพูดอย่างเป็นลำดับ

จึงสามารถสรุปได้ว่า การใช้กิจกรรมการสื่อสารช่วยให้ผู้เรียนมีความมั่นใจในตนเองในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษมากขึ้นหลังจากการเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ เนื่องจากเป็นลักษณะที่กิจกรรมที่เน้นให้ผู้เรียนทำงานเป็นคู่หรือกลุ่มย่อย รวมไปถึงให้ผู้เรียนได้มีการเตรียมตัวก่อนการทดสอบการฟัง-พูดในแต่ละแผนการสอน และยังสร้างเสริมบรรยากาศที่ดีในการเรียน โดยที่ครูผู้สอนเป็นผู้คอยให้คำปรึกษาไม่ใช่เป็นผู้จับผิด และพยายามแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียนตลอดเวลา ซึ่งการทำแบบนี้จะทำให้ผู้เรียนประหม่า เขินอายเมื่อถูกตำหนิต่อหน้าเพื่อนร่วมชั้นทั้งหมด ในทางตรงข้ามการเรียนกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความไว้วางใจในเพื่อนร่วมชั้น ทำให้กล้ารับฟังความคิดเห็นจากเพื่อน ซึ่งส่งผลให้ผู้เรียนกล้าในการโต้ตอบกับครูผู้สอนเป็นภาษาอังกฤษมากขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในด้านการเรียนการสอน

1.1 ผู้สอนควรเตรียมตัวในการสอนเป็นอย่างดี ทั้งการเตรียมคำศัพท์ และกิจกรรมต่างๆ ในห้องเรียนโดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อการสอนต่างๆ เช่นการบันทึกเสียงของเจ้าของภาษาที่ใช้ในแต่ละแผนการสอน กิจกรรมเกมต่างๆ ใบงาน บัตรคำ ตลอดจนสื่ออื่นๆที่เกี่ยวข้อง

1.2 ควรมีกิจกรรมที่หลากหลาย และมีเกมที่ส่งเสริมให้เกิดการสื่อสาร เพื่อไม่ให้บรรยากาศในห้องเรียนน่าเบื่อหน่าย แต่เกิดความตื่นเต้นและทำให้การเรียนสนุกสนานมากขึ้น

1.3 ผู้สอนควรจะให้กำลังใจ ส่งเสริมหรือสนับสนุนนักเรียน เมื่อนักเรียนนำเสนอผิด ไม่ควรหัวเราะเยาะ หรือเน้นในเรื่องของสำเนียงมากเกินไป เพราะการทำแบบนี้ อาจส่งผลให้นักเรียนเขินอาย และไม่ยอมออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียนอีกต่อไป

1.4 ควรให้เวลากับผู้เรียนในการปรับตัวกับการเรียน ไม่พยายามคาดหวังหรือพยายามบังคับให้ผู้เรียนผลิตภาษาออกมาหากผู้เรียนยังไม่พร้อม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วงแรกหากผู้เรียนยังไม่สามารถปะติดปะต่อ

เป็นรูปประโยคภาษาที่สมบูรณ์แบบนัก ผู้สอนควรยอมรับในการสื่อความหมายด้านอื่นประกอบด้วยเช่นกิริยา หรือ ท่าทาง

1.5 ผู้สอนควรมีเวลาในการสอนอย่างเพียงพอเนื่องจากเทอมสองมีกิจกรรมในโรงเรียนค่อนข้างเยอะ ทำให้การเรียนการสอนต้องมีการระงับในบางสัปดาห์ส่งผลให้ประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียนเพิ่มขึ้นและลดลง ซึ่งโดยรวมแล้วผลการเรียนของนักเรียนอยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น ผู้สอนจึงควรมีการเตรียมตัวเพื่อสามารถสอนได้อย่างต่อเนื่องเพื่อให้ผลการเรียนมีประสิทธิภาพและมีพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาผลของการใช้กิจกรรมการสื่อสารต่อผู้เรียนระดับชั้นเดียวกันหลายๆ ห้อง รวมถึงห้องที่เก่งและไม่เก่งด้วย และควรมีการทดลองกับระดับชั้นอื่นด้วยที่ไม่ขึ้นกลุ่มทดลอง

2.2 ควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมการสื่อสารในทักษะอื่นเช่นการอ่านและการเขียนควบคู่ไปด้วย อาจจะมีการศึกษาเรื่องเจตคติในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือแรงจูงใจ เป็นต้น

References

- Aksaranugraha, S. (1989). *Language approach skill and culture*. Bangkok: Chulalongkorn University Press. (in Thai)
- Bowen, J. Donald, Harold Madsen, & Ann Hilferty. (1985). *TESOL techniques and procedures*. Cambridge, MA: Newbury House Publishers.
- Boonchum, W. (2007). *Using communicates to promote English listening-speaking abilities and classroom interaction of hill tribe students* (Master thesis). Chiang Mai: Chiang Mai University. (in Thai)
- Brown, H. D. (1994). *Principles of Language Learning and Teaching*. San Francisco: Prentice Hall.
- Deguang Zhu. (2012). *Using games to improve students' communicative ability*. *Journal of Language Teaching and Research*, 3(4), 801-805.
- Domesrifa, K. (2008). *A study of using oral communicative activities to enhance English speaking ability of Mattayomsuksa one students* (Master thesis). Bangkok: Srinakharinwirot University. (in Thai)
- Ellis, R. (1994). *The study of second language acquisition*. Oxford: Oxford University Press.
- Jack C. Richards, & Theodore S. Rodgers. (1986). *Approaches and methods in language teaching: A description and analysis*. Madison: Cambridge University Press.
- Kanjunda, K. (2003). *Using role play activities based on communicative approach to promote English listening-speaking abilities and motivation of Mathayom Suksa 3 students* (Master thesis). Chiang Mai: Chiang Mai University. (in Thai)
- Larsen-Freeman, Diane. (2000). *Techniques and principles in language teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Littlewood. (1998). *Communicative language teaching* (18th ed.). Cambridge: Cambridge University Press.

- Morrow, K. (1981). *Principle of communicative and methodology, in communication in the classroom*. Applications and methods for communicative approach. London: Longman.
- Munby, H. (1982). *Analyzing teaching for intellectual independence*. Lanham, MD: University Press of America.
- Nation, J., & Newton, P. (2009). *Teaching ESL/EFL Listening and Speaking*. New York: Routledge.
- Office of the Basic Education Commission. (2014). *Guideline according to Ministry of Education announcement in the policy of teaching English reform*. Nonthaburi: The Agricultural Cooperative Federation of Thailand. (in Thai)
- Pollard, A., & Tann, S. (1996). *Reflective teaching in the primary school* (3rd ed.). London: Cassell.
- Sriyotha, S. (2012). *Problem of studying English at Mathayomsuksa III in extended school under Pattalung primary educational service area 1* (Master thesis). Songkhla: Prince of Songkla University. (in Thai)
- Tantrakul, T. (2012). *Development of speaking skills for everyday life using conversation exercises* (Research report). Bangkok: Sripatum University. (in Thai)
- Thanyalak Oradee. (2012). Developing speaking skills using three communicative activities (discussion, problem-solving, and role playing). *International Journal of Social Science and Humanity*, 2(6), 533-535.
- Wang Cheng-Jun. (2006). *Designing communicative tasks for college English courses*. Retrieved from <http://www.asian-efl-journal.com>
- Wiriyachitra, A. (1989). *Communicative language teaching*. Bangkok: Aksorn Charoenthat. (in Thai)